

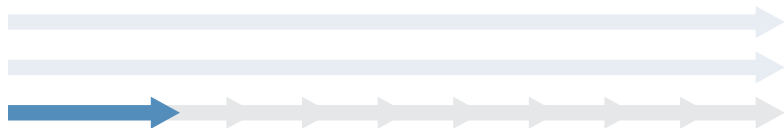
Napút-füzetek

22.

Balogh Ildikó

Hét mélykék

Cserny Timi Pookah illusztrációival

Tartalom

Szumó.	3
Csigató	6
Indigó	12
A koi lány	15
Rókahölgy	19
Noktürn.	24
A gránátalma.	27

Szumó

Csillámlott a narancssárga felülete, aranyporral hinthették be. Sima tapintású volt, gömbölyű formájú. Az egyik oldala félkörívben kinyílt, és aranylós szemecskék bukkantak elő. Csak azért nem bugyogtak ki, mert egy gránátalmadíszből nem folyik ki a belseje. A zsinórja is aranyozott volt, amin ott lógott Lári néni egyik szobanövényének ágán.

Lári néni még a karácsonyi vásáron vette, mindig is szeretett volna egy gránátalmát, de az erkélyén nem termett meg. Most viszont ott csillogott-pillogott, amint megvilágította az utcai nap vagy esténként az olvasólámpa.

Szumónak, Lári néni ormányos kutyájának is tetszett az almadísz, szívesen szippantott volna a szemecskékből, de visszafogta magát. Szumó amúgy szabályos kutyaorral került Lári nénihez olyan tíz éve. Lári néni Japánban élő, egyke fia hozta ajándékba. Azt mondta, különleges fajtájú; birkózóalkat lesz, de nagyon szelíd. Lári néninek mindegy volt, így is, úgy is örömét lelte benne.

Aztán tavaly Lári néni egyik este azt álmodta, hogy Szumónak ormánya van, amit hirtelen rátapasztott Lári néni szájára, és majd becuppantotta, úgy puszilgatta őt.

Amikor másnap reggel felébredtek, Lári néni látja, hogy Szumónak tényleg ormánya nőtt. Szerencsére a kutya nem botlott el az ormányában, sőt meglepő nyugalommal fogadta. Nem úgy a szomszédok némelyike, akik hamarjában Lári nénire küldték az Állatvédők Szövetségét, mondván, hogy tapírt tart a lakásában. Szumó intelligens ormányhangon ugatta, hogy ő csak egy kutya, és az állatvédőket sikerült is meggyőznie, igazolást írtak neki erről. Mindenesetre a Klikkes című bulvárlapba valaki becsempészett egy olyan fotót, amin úgy látszott, mintha Szumó szőnyeget porszívózna. Pár sort is írtak mellé. Lári néni elküldte a fiának a cikket, aki azt válaszolta, hogy Japánban mindennapos az ilyen kutya, nincs min izgulnia.

Aztán Szumó egyik reggel mégis beszippantott egyet a gránátalma szemecskéiből. Pedig azok jó erősen rá voltak ragasztva a díszre. Lári néni nem vette észre, csak azt, hogy Szumó fején másnap egy aranszarv nőtt ki a fülei között. Lári néni rögtön arra gondolt, hogy a fia biztos azt mondaná, Japánban ez megszokott, ezért csak egy kicsit lepődött meg. Szumó is békésen fogadta az új testrészét, egyszer körülszaladta a szobát, majd Lári néni kezét kezdte nyaldosni. Lári néni erre megsimogatta az aranszarvat, és azonmód elmúlt az összes testi fájdalma.

A szomszédok egyike ezt is hamar kileste, és most a Természetgyógyászok Szövetségét küldték Lári nénire. Ők meg is állapították, hogy Szumó megvilágosodott – ami igaz, hiszen az aranszarva világított –, vegetáriánus étrendet ajánlottak, hogy így tartsa fenn Szumó a gyógyítóerejét, és egy magánrendelő megnyitását: Szumó Centrum néven. Lári néni ingyen nyithatta volna meg lakásában, és kezelésként tízezer forintot kérhetett volna. Hiába, nem eladó a kutyaerő, erről a Japánban élő fia sem tudta volna meggyőzni. Szumó eközben még mindig ormányhangon ugatta, hogy ő csak egy kutya, a kijött képviselet azonban nem adott erről igazolást.

A természetgyógyászok egyik konferenciáján tartottak is egy Szumó szemináriumot, de a tévéseket már nem engedte be Lári néni a lakásba. Pontosabban Szumó, aki szarvának fényével kicsapta az odaérkező stáb kameráját. Csak a közeli idősek otthonából jöhetett fel néhány nyugdíjas megsimogatni az aranyszarvat, de Szumó jobban szeretett egy csontot elrágni, mint megvilágosodott kutyaként viselkedni.

Aztán egy másik reggel Szumó még egy szemet beszippantott a gránátalmadíszból. Lári néni ezt sem vette észre, csak azt, hogy másnapra Szumó szarva eltűnt, az ormánya vége viszont aranyporos lett. Amikor odabújt Lári néni hasához és megszagolgatta, Lári néni arra lett figyelmes, hogy az ormány végében egy ultrahangfelvétel jelenik meg. A hasáról készült, és egy szőlőfürt is ott volt a képen, Lári néni kedvenc gyümölcse, még az ízét is érezte, ahogy meglátta. Ha Japánban mindennapos az efféle átváltozás, mint amin Szumó keresztülmegy, akkor különleges ország lehet, gondolta Lári néni.

Az Orvosi Kamarát olyan gyorsan küldték Lári nénire a szomszédok, hogy bizonyára figyeltették a lakást. A kamara tagjai rögtön levédették Szumót, aki nekintelligens ugatását nem lehetett hallani, mert elment az ormányhangja. Csendes ultrahangja lett, ami a látásban mutatkozott meg. A tekintetében azért benne volt, hogy kérem, ő egy kutya, de nem foglalkoztak ezzel.

Az egyik klinika kismamaosztályán alkalmazták napi két órában. Szumó ultrahangos felvételei voltak a legpontosabbak, és tisztán lehetett látni a babák kedvenc gyümölcsét is, amit az anyukák rögtön megpróbáltak beszerezni. Vagy legalább olyan ízű ivólét, hogy így is hozzájáruljanak a babák egészségéhez. Szumó egyébként gyermekcentrikus volt, ezért vállalta el a munkát. Még húst sem evett, bár tudta, hogy ettől kimerülhet, hiszen egy kutyanak létfontosságú. A fizetését egy alapítványnak utalták, ugyanis Lári néni nem tartott rá igényt. A szomszédok majdnem kiküldtek rá a Lélekbúvár Egyesületet, hogy egy kisnyugdíjas hogy lehet ilyen, de ez nem nézett ki olyan izgalmas akciónak, mint az előzőek.

Aztán Szumó egy harmadik reggel kitűszentette a gránátalma-szemecskét, és az aranypor felszívódott az ormánya végéről. Eltűnt az ultrahangja, amit egyáltalán nem bánt.

Ekkor vette észre először Lári néni, hogy Szumó megöregedett. Talán az ormánya is visszahúzódik majd idővel. A gránátalmadisz amúgy már nem volt meg, helyette Lári néni unokájának, Málnának a fotója állt a szobanövény melletti komódon. Lehet, hogy Japánban is egy ilyesmi kutya vizsgálta a babákat, és Málna a kedvenc gyümölcséről kapta a nevét? A fiának mellesleg nem volt háziállata.

Szumó ormánya aggkorára is megmaradt, ugyanis Lári néninek kellett volna visszaálmodnia, ahogy annak idején odaálmodta.

Aztán egy negyedik reggel Lári néni arra ébredt, hogy Szumó áll az ágyánál. Elé tartotta az ormánya végét, amiben egy japán birsalma képe villant fel, azon túl meg egy mosolygó emberé, aki lótuszülésben ült. Lári néni visszamosolygott rá, mire valaki kiugatott az ormányból. Nem magyarul, de szabályos kutya-hangon. „Aum” – mondta, és Szumó tömpe, ráncos orra szimatolt a levegőbe.

Csigató

Amikor megismerkedtek, Lézianak két éti csigája is volt. Nem hordta magánál, de ha a hiányukat érezte, elment hozzájuk. Különböző helyen laktak, és mindkettőjüket kedvelte.

Timótot különösen szépnek találta. A villamoson pillantották meg egymást. Amikor a végállomásnál leszálltak, Lézia telt, rózsaszín ajka rögtön a fiú keskeny ívű szájára tapadt. Már aznap ott aludt Timótnál.

Lézia akkor volt húszéves, Timót meg huszonnégy. Fél éven át csak hébe-hóba találkoztak; főként Lézia járt el a fiúhoz. Aztán lassanként oda is költözött hozzá, habár Timótnban volt valami tartózkodás vele szemben. Talán az éti csigák miatt. Meg is kérte, hogy ne találkozzon velük többet. Lézia sírt egy kicsit, végül lemondott róluk.

Pedig a csigaverseny volt ám csak az igazi élvezet! Régebben a bátyjával sokszor játszottak ilyet. Összegyűjtöttek néhányat a környékükön, és a házuk melletti csigafuttatóban felsorakoztatták a kicsinyeket. Lézian megindult a verseny. Egyeseket úgy kellett megpöckölni, hogy el ne aludjanak útközben, mások viszont a tapogatójukkal Lézia felé csápoltak, és mély hódolatukat fejezték ki. De nagyokat kacagott ilyenkor! És hogy szerette a csíkot, amit maguk után húztak! Ha nem csigacsík lett volna, talán meg is kóstolja.

Timótot valósággal körülrajongta. Már amennyire a fiú engedte, mert Timót nem ehhez volt hozzászokva. Inkább a léha éjszakákhoz vagy az egyedülléthez. Pedig Lézia hosszú, selymesen szőke hajával át tudta volna fonni kis szobájukat, annyira szeretett vele lenni. És azt is szerette, ha az ő haját fonják be.

Így is csak a hétvégéket tudták együtt tölteni, mivel Lézia egy másik városban tanult. Emiatt is gyakran sírdogált, és volt, hogy akár csak egy estére, de visszautazott a fiúhoz, aki egyre jobban elfogadta őt.

„Mimóza” – morogta magában egyik ismerősük, ha néha beállított hozzájuk.

Lézia szinte minden pillanatban Timóttal akart lenni, és amikor a fiú éppen mással foglalatzkodott, így dörgölődött hozzá:

– Játsszál velem, Timót kutya!

– Manócska, hadd olvassam el még ezt az oldalt – mondta erre a fiú.

– Kérlek, nagyon szépen kérlek – folytatta harmatos hangján Lézia.

– Várj még egy kicsit! – és azért megcsókolta a lányt, akinek a bőre olyan volt, mint a mandulavirág.

Lézia meg párás tekintettel az ágy szélére ült, és pödризett. Már tizenéves kora óta pödризett. Csomagolópapírból vágott le egy kis szeletet, majd finoman összesodorta. Mint más a cigaretta papírt. Az meg épp olyan fehér ujjbegyre való lett, akár Léziaé. Aztán a két végét behajlította, és készen volt a pödri. Majdnem mindig ott sodorta az ujjai között. Táskájában egyszerre több vajfehér pödri is meglapult.

Egyébként hetente már csak néhány órára járt haza a szüleihez. Sosem szeretett otthon lenni. Leginkább az apja miatt, aki csak rumozni vagy borozni tudott. A bátyját a motorokon kívül nem sok minden érdekelte. Az anyja meg folyton panaszkodott. Ám hozzá nagyon ragaszkodott Lézia.

– Ringyó varjú! – kiáltotta egyszer, amikor Timóttal a hegyekben kirándultak. És a varjú majdnem lefordult a szemközti ágról, pedig Lázia fura módon magáról beszélt. A közelben pihenő vaddisznó is ijedten csörtetett el.

– Béna malac – somolygott Lázia Timótra, aztán így szólt: – Tiporjunk gombát! – és nekiiramodtak. Csak a bakancsuk lett sáros, mivel gomba egy szál se volt.

Viszont az egyik éti csigája újra felbukkant. Lázia ezt ismerte a legrégebberről. Örült is a találkozásnak, és ezután gyakran járt el hozzá.

Timóttban mindig is ott bujkált valami nyugodt hidegség és távolságtartás. Ez főként akkor volt rá jellemző, ha szórakozni mentek. Ilyenkor karba tett kézzel álldogált, és zöldesbarna szemeivel úgy nézett maga elé, mint a baglyok. Lázia meg egyedül maradt, de hát tudta, hogy Timót nem szereti a társasági életet. Csak az bántotta, ha a lányokat bámulta meg ugyanilyen tekintettel.

Már két éve voltak együtt, amikor egy nagyobb lakásba költöztek. Egyszerűen berendezett szobájukat Lázia hamar beszókitette, és puha lényével belakta minden zegzugát.

„Olyan, mint egy Madonna” – jegyezte meg egyik ismerősük, míg egy másik ezt dűnnyögte: „Van benne valami angyali” – és a harmadik szerint: „Micsoda puncsajka van”...

Timót egyszer a munkából hazajövet arra gondolt, hogy egy kutyát kellene vennie Lázianak. Ugyanis a lány egyet se szalajtott el úgy az utcán, hogy ne ujjongott volna fel.

Közben Lázia visszatért a másik éti csigájához is. Enyhén korosodó és látzólag tapasztalt volt.

Timótot egyre odaadóbban vette körül, és a pödrik is csak úgy pödrosödtek. Folyton a házasságukról ábrándozott, de Timót nem tartotta fontosnak a papírt. Kivéve, ha a pödriről volt szó.

Így is rég felhagyott a kicsapongásaival, és gyakran látta maga előtt Laziát, amint egy tó közepén üldögél. Testén szellőliliomok ringtak. Sellők úszkáltak körülötte; mindegyikük haja pödrirel volt becsavarva. Timót is Lázia felé úszott, ám közben nem bírta ki, hogy néhány sellő keblét meg ne fogja. Amikor Laziához ért, észrevette, hogy a lány egy csigaháton ül, és annak tapogatójával bíbelődik. Szürkés-kék szeme szomorkás volt, aztán hirtelen Timót felé tekintett, és kivirult. A liliomok szétterültek, a fiú meg valósággal rávetődött Laziára. Hát ehhez szoktatta magát Timót, és nem az esküvőhöz.

– Ha gyerekünk lesz, az anyukám azért eljöhet ide? – kérdezte sokszor Lázia.

Timót komoly arcéle még komorabb lett. Nem kedvelte a lány családját, a vásárnapi ebédekről nem is beszélve.

– Akkor mégis hogy képzeled ezt? – sírta el magát Lázia. – Hogy fog akkor találkozni a gyerekünkkel?

– Majd az utcán – felelte Timót, hogy mondjon valamit. – Meg persze itt is – tette hozzá. – No, Habocska, ne ríj már! – és megölelte Laziát.

A lány újabb éti csigák után nézett. Amelyiknek a legkedvesebb tapogatója volt, azt mind megtartotta. Nem sokat. Talán kettőt-hármat. Különböző helyen laktak, és nagyon vonzódtak Laziához. Ő meg tudta, hogy ezeket senki nem veszi el tőle. Volt köztük egy kicsit hasasabb is, amelyik úgy rátapadt Laziára, hogy végül ott kellett hagynia. És szomorúságára így járt a többivel is.

Aztán mégis eljegyezte őt Timót. Ketten voltak csak a szobájukban, és Lázia arca kipirult a megilletődöttségtől. Csak azt sajnálta, hogy Timót nem akarta hordani a gyűrűt. Már majdnem negyedik éve voltak együtt.

Közeledett a karácsony, és Timót megígérte, hogy végre elviszi őt a vidéken élő mamájához. Lázia nagyon régóta várt erre. Lázasan kezdett készülődni; vásárolgatott és fészkesítette az otthonukat.

Közben el-ellátogatott a legújabb éti csigájához. Ez volt az eddigi leglelke-
sebb és legfiatalabb.

Timót még mindig bevonult néha a bagolyvárába. Amíg Lázia a pazarul megrakott utcai pavilonoknál nézelődött, ő durcásan félreállt, és a falat támasz-
totta. Hiába, nem kedvelte a vásárlást.

– Gyere már! – szólt morcosan Lázianak, aki felhevült arccal forgatott kezé-
ben egy karácsonyfadíszet.

– Mindjárt, mindjárt – felelte csendesen a lány. – Ezt megveszem, jó?

– Nekem mindegy – mondta konokul Timót. – De már harmadszorra mész
vissza ugyanahhoz az áruhoz...

Lázianak ez volt a legszebb karácsonya. Timót töpörödött, kendős mamája
rögtön megszerette őt, és még a szomszéd apókanak is be kellett mutatni a
leendő asszonykát.

Szilveszterre aztán megfázott Lázia. Úgy sajnált a torka, mint még soha.
Talán a konyhájuk volt túl hideg, ahol sokat sürgölődött. Combján apró, rózsás
foltok jelentek meg. Miközben Timót a fürdőszobában tett-vett, Lázia az ágyon
ülve kérlette őt:

– Timót kutya, gyere be! Masszírozd meg a hátamat, légy szíves!

Timót még kérette magát egy kicsit. Aztán amikor visszajött, és a fűtőtest
elé állt megmelegedni, Lázia odafutott és lefeküdt elé a földre.

– Látod, idefekszem a lábaidhoz is, csak legyél velem! – mire Timót zavar-
tan emelte magához.

Meggyógyult, és újra eljárt a fiatal éti csigájához. Az egyre jobban vonzódott
hozzá. Tapogatójával végigkémlelte Lázia combját, ahol az apró foltok még
mindig ott voltak. Meg a jeggyűrűjét is, amit eddig sosem vett észre. Lázia
hirtelen szomorú lett. Nem is csókolta meg őt.

Várta az esküvőjüket. Végre Timót ebbe is beleegyezett. Január közepe volt,
és pont négy éve, ekkortájt ismerkedtek meg. Egyébként Timót nem tudott a
legújabb éti csigáról. Az előzőkről még volt némi sejtése, ám nem akart velük
foglalkozni.

– Rózsahimlős vagy – állapította meg Lázia az egyik reggelen. – Majd ápolni
foglak – és megérintette a piros pettyeket Timót arcán.

Aznap neki is megnagyobbodtak a combján lévő foltok. Nem igazán törő-
dött velük. Csak Timóttal. Egyre fáradtabb lett, de másnap még elutazott, hogy
levizsgázzon, aztán sietett vissza.

Harmadnap a karján is megjelentek a foltok. Lilásak voltak. Talán a reggel
óta zuhogó esőtől, de a feje is fájni kezdett. Bizsergett a háta, az ereiben meg
egyre szaporábban kergetőzött a vér.

Ő meg csak Timótot akarta ápolni. A kergetőzés erősödött, és éjjel már
aludni se bírt. Többször is kiszaladt a szobából.

Még ezen a hajnalon átkerült egy másik szobába. Fehér volt minden és mindenki körülötte. Egy idős néni hortyogott mellette. Az eső továbbra is zuhogott. Eljött a mamája, hozott neki újságokat, gyümölcsöt, és a pödripapírok is előkerültek. Kapott egy telefont, hogy tudjon beszélni Timóttal, akit nem engedtek be hozzá.

– Rózsahimlős az én Timótom – mondta bágyadtan, és egy hosszú levelet írt neki. Azzal a virágillattal feküdt ágyán, amit még vele szippantgatott évekket ezelőtt.

A következő nap még mindig esett. Már mindenki tudta, hogy Léziának mindössze pár hete van. Csak ő nem.

– Ugye lehet majd gyermekem? – kérdezte szelíden, és a doktorok rábólintottak. Pedig látta rajtuk, hogy nagy baj van. Az ereiben a tejrózsánál is fehérebb vér áramlott. Már azt sem engedték, hogy pödrizhessen.

Timót szédülten kóválygott a szobájukban, ujjjára felhúzta a jegygyűrűt, és három levelet is írt Léziának.

„Pár nap és talán beengednek hozzám” – ismételte. – „Pár hét, és...”

Sosem írt előtte a lánynak. Lézia ezért is olvasta még boldogabban a leveleit. Bennük a legboldogítóbbat: Timót felvette a gyűrűt. Ezen az estén telefonon is beszéltek, keveset, mert nagyon fáradt volt, és a fejében vadul lüktetett a vér.

A negyedik nap hajnalán már csak szitált az eső. Lézia nem tudott aludni. Az ágya melletti polcon törtehéren feküdtek a pödripapírok. Aztán észrevétlenül kezdték magukból felépíteni az ég felé pödriző létrafokokat.

Lézia felkelt, és néhány sort próbált leírni, miközben azt érezte, hogy a feje egy nagy csiga házába került. És itt meglátta a mamáját, az összes eddigi kis csigáját és Timót. Észrevette az épülő létrafokokat, és kifutott a szobájából. Amikor visszatért, újra írni próbált, ám ekkor egy nagy tavat pillantott meg, körülötte frissen feltúrt földdel. Megint kiszaladt. Mire visszatért, azt érezte, hogy a feje beszorult a csigaházba. És amikor a doktorok reggel bejöttek, lehunytt szemmel feküdt az ágyán.

Sápadt homlokán halvány ciklámen foltok voltak. Selymes hajfonata félig kibomolva terült a lepedőn. Már nem beszélt, csak a szíve.

Délelőtt volt, az eső alig szemerkeült. Timót a folyosón állt, és várta, hogy kitolják Léziát. Ott volt a lány családja, még a nagymama is. Végre kigördítették, és Léziát rögtön megrohmozták. Úgy körülfogták, hogy Timót szinte nem is fért hozzá.

– Mit siránkoznak itt? – kérdezte Lézia. – Rossz hallgatni, különben sem kell engem sajnálni – és a fejét burkoló csigaház szorítása enyhülni kezdett. – Apának még most is borszaga van...

Aztán észrevette a kicsit távolabb álló Timót, aki pettyei ellenére falfehéren nézte őt.

– Timót kutya, milyen szép vagy – suttogetta. – Majd ápolni foglak...

– Kicsi szívem, nem merek hozzád érni, nehogy megfertőzzek – mondta magában Timót, és csak a hajfonatát érintette meg. Közben Lézia nagymamája már annyira jajongott, hogy a család elvezette őt.

– Lézia, velem kell jönnöd – szólalt meg egy nagy, szakállas csiga. És a lány akkor eszmélt rá, hogy a feje az ő házában van. Igaz, a szorítása megint enyhült.

– Ki vagy te? – kérdezte elhalón.

– Ezerjófűből szőnék neked egy köpönyeget, és azzal takarnálak be – gondolta Timót, és meredten nézett Lézia után, akit visszatoltak a szobájába. Timót arra várt, hogy végre kapjon egy védőöltözetet és bemehessen hozzá.

– Az vagyok, aki a szomorúságodat is kiváltottam belőled – felelte a csiga. – És aztán folyton hozzám tértél vissza, emlékszel? Én voltam ott mindegyik kis éti csigádban.

– Igazán? – szólt bágyatagon Lézia. – De nekem még itt van Timót – és látta, hogy a csiga tapogatójával a földet kezdi ásni.

– Pödri vagy nem pödri – folytatta a csiga.

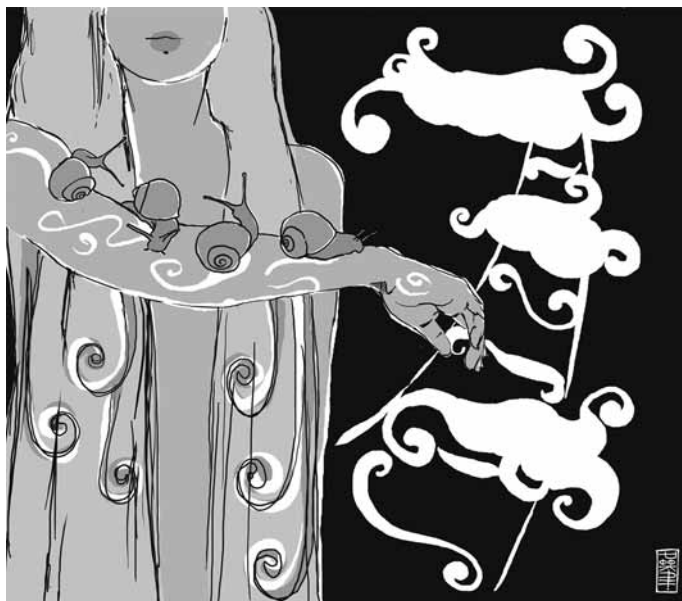
– Kitépem a szakálladat – de Lézia keze nem mozdult. Észrevette, hogy az ég felé vezető létra felépült.

– Kész vagyok – szólt a csiga, aki egy nagy medret ásott a földben. – Mindjárt megtelik vízzel.

– Igen, már látom – suttogott Lézia. – Egy tó... és... hol van Timót? – egyre könnyebbnek érezte a fejét.

– Egyedül kell menned – intett neki a csiga. – Tudom, hogy nem szóltak, de ez van. – Közben egy világoskék felhő már nagyon várta a lányt, hogy pödrihintázhassanak, mert sokat hallott felőle.

– Még nem készültem fel – szólt Lézia, akár egy szellőke.

– Nem is kell, már sokszor voltál velem – nyugtázta a csiga. – Most még páras a levegő, ilyenkor jó elindulni. Nemsokára úgyis kitisztul.

– És mi lesz utána? – sóhajtott Lázia. – Inkább aludnék rá még egyet, aztán...

– Bejöhet – hallotta Timót az egyik nővér hangját, és kitárták az ajtót. A védőöltözet már rajta volt.

Belépett a szobába, a nővér meg komor arccal és csendesesen ment ki. Az ágy mellé ült. Lázia már nem lélegzett. Megfogta a kezét, és simogatni kezdte.

A függönnyel leválasztott szomszédos ágyon fel-felhorkant az öreg néni. Odakint kitisztult az ég.

Március volt. Timót a temetőben üldögélt, és Lázia sírját nézte. Órák óta bámulhatta, mert a nap már egy kicsit megpirította az arcát. Az jutott eszébe, hogy talán el kellene lopnia Lázia urnáját.

Hirtelen furcsa neszre lett figyelmes, és egy nagyobbfajta éti csigát pillantott meg a sír mellett. Mögötte három kisebb állt.

Úgy néztek ki, mint valami csigaküldöttség. A tapogatójukra fekete szalag volt rákötve, kivéve a legkisebbet. Neki kékesfehér. Felgyalogoltak a sírhantra, és a közepén körüljárták egy ponton. Aztán lábujjhegyen mentek el.

A csík, amit maguk után hagytak, olyan volt, mint egy pici tó. Mandulavirág-illatot árasztott. Timót meg lopva odahajolt, és ivott belőle egy kortyot.

Indigó

A koncertteremben úgy lettek felállítva a székek, mint az iskolapadok. Kettesével ültek egymás mögött a huszoneves lányok. Egy osztályteremnyire való, egiekkel játszó, földi tünemény.

Már a plafonról alácsüngő, szárított gyümölcskarikák is elegendő díszítésnek bizonyultak, hát még a belőtt koncertfrizurájú lányok. Csak az avas színű mikrofon zavart be, ami ott lógadozott felettük. Valószínűleg rádiófelvétel folyt. Milyen kár! Így nem közvetíthették azt sem, amint az egyik, hetedik-nyolcadik sorban ülő lánynak egyenest az ujjából ívelt a földre egy fénynyaláb. Másfél méter magasra, hárfaformát öltve. Ezt pengette nagy átéléssel. Mögötte egy másik lány húzta vonóját a képzeletbeli hegedűn. Itt senki nem tartott attól, hogy elpattan egy húr. Legfeljebb az avas színű mikrofon, amelyik a magasabb hangoknál berezonált.

– Majd megsüketülök! – riadt fel Lehel, és a fejéhez kapott. Megkönnyebült, mert az nem lett mikrofon alakú. De hogy pont a legáhítottabb pillanatban ébredt fel; álmában a hárfás lány a fénynyalábban csúsztatott le egy pohár forralt bort, majd Lehel kezébe irányította. Még egy szárított citromkarika is volt a pohár szélén, igaz, a borhoz nem illett.

– Disznók, felébresztettek! – morgott Lehel. Ugyanis petárdát robbantottak a buszmegállóban épp az előtt a járat előtt, amin Lehel húzta magát össze egy kettes ülésen, hogy maradjon még ülőhely, de ritkán csüccsent le mellé utas. Pedig nem volt pisztolya, és maffiózó-szemüveget sem hordott. – Biztos szilveszterről őrizte meg valami piás – morgott tovább Lehel, ahogy megcsapta orrát a petárda füstje.

Lehel a buszon aludt vagy egy hete. Az ellenőrök már nem szóltak rá, úgysis felült volna a következő járatra, ha leszállítják. A közös szállókat utálta, mert mindig loptak egymástól. Egyszer Lehel is: egy zsebrádiót és egy zsebkést. Hallgathatta a szimfóniákat (főleg azokat imádta), és feldarabolta a szottyadt zsemléket. Aztán az egyik éjjeli járaton kirabolták a zsebesek.

Lehel meglepődött. Ahogy a fűtetlen buszablakra lehelt, jégvirághoz hasonlított a nyoma. Forraltbor-virágosra, aminek a tetején egy szárított citromkarika fanyalgott.

– Savanyú a szőlő – mondta Tomaj, és visszatette a gyümölcsöt a tálba. – Inkább bedobom ezt a fémszázast – és három méterről is a malacperselybe talált.

– Tehetséges dobás, kisfiam – simogatta meg Tomaj fejét Emília, aki mély dekoltázsú ruhát viselt. Pedig nem szeretett annyira kitűnni, csak kicsikét. Ezen a zártkörű rendezvényen ezt pont el tudta érni.

– Gratulálok – lépett hozzájuk Vazul, régi ismerősük és Emília hódolója. – Tomaj fiad sokat fejlődött.

– Kilencéves vagyok – bólogatott Tomaj, és kezet fogott a negyvenes Vazullal.

– Figyelek is rá eleget – csókolta meg két oldalról Emília Vazult. – Indigógyerek.

– Mindenesetre nem lett kék a kezem – viccelődött ősmagyaros bajusza alatt Vazul.

– Már könyvet is írtak az indigógyerekekről – csóválta a fejét Emília. – Különösen kifinomultak, fogékonyak, hiperaktívak, és a megérezéseik! Láttad Tomaj dobását, ugye? Ahhoz is indigóérezék kell.

Vazul közben egy ezrest tett a malacperselybe. Bivalyos felsőteste volt, ezt Emília mindig megcsodálta. – Mire is gyűjtünk? – kérdezte aztán Vazul.

– Konténerekre, többek között – mondta Emília. – Egy hajléktalan férfi szeretné felállíttatni a társainak. Ő már bejárta kerékpárral az országot, de nagyon keveset adtak neki.

– Küldetéstudata van, mint sokunknak – szólalt meg Tomaj, mint aki leckét mond fel. Megkóstolta az asztalon lévő borsodót, majd elvegyült a többi gyerek között.

– Látod, hogy beszél – nézett utána dagadó mellkassal Emília.

Hogyne látta volna Vazul. Indigófelként még azon a legyezőn is átlátott, amit Emília divathóbortból tartott a dekoltázsa elé. Vazul átlátott Emília ruháján is, és beleolvadt a nő büszkeségtől piruló melleibe. Energetikailag feltöltődött, bár extraszenz masszörként erre nem volt szüksége.

Magához rántotta volna Emíliát, amikor észrevette Tomajt a gyerekek között. Pattanás volt a homlokán – még nem a harmadik szeme nőtt ki –, és a feje felett indigókék fénynyaláb.

Hazafelé menet Vazul elhatározta, hogy feleségül veszi Emíliát. Nőies, intelligens, tudja róla, hogy házias, és neki is szülhetne egy ilyen gyereket, mint Tomaj. Lehet lány is, csak legyen. Úgyis rég elvált már a férjétől, Leheltől, aki ráadásul teljesen eltűnt.

Lehel, aki mindenhová magával vitte a képzelőerejét: az álmaiba, a munkahelyére, az otthonába. Mégse tudta kiélni. Emília képzelete egy ideig vele tartott – hiszen jó társa akart lenni –, végül Lehel összepakolt és elhagyta. Majd átszervezés miatt kitették az állásából, az albérletét meg nem tudta tovább fizetni. Nem épp úgy képzelte, hogy az utcára fog kerülni, azóta állítólag mégis ott éldegél.

Vazul sietősebbre vette bivalylépteit az esti hóban. Elérte az utolsó járatot, aminek az oldalsó ablakán egy jégvirágot pillantott meg. Forraltbor-virágos – gondolta Vazul, és felszállt a buszra.

Lehel nem ismerte meg Vazult – talán az ősmagyaros bajusza miatt –, inkább kulturált erőművésznak nézte. Vagy testépítőnek, aztán nem is foglalkozott vele. A vasárnap jutott eszébe, amikor meghallgathatja a zeneiskola ingyenes koncertjét.

Vazul végig háttal állt Lehelnek, és még a buszon elhatározta, hogy nem veszi feleségül Emíliát. Neki más a küldetése. Csak azt ne kérdezze senki, hogy mi. Azért holnap benéz arra az ökopiacra, ahol hétfévente Emília szárított gyümölcsöt árul.

A koi lány

Csak így hívták a legtöbben a kisvárosban: a koi lány. Pedig könnyebb lett volna azt mondani, hogy a díszpontyos lány, vagy a nevéen nevezni, hogy Kiara, mégis így hívták. Főleg azok, akik nehezen szokták meg, hogy Kiara háta közepére egy díszponty volt ráfestve, talán rátetoválva, ami még a kabátján át is láthatóvá vált. Mióta felfedezték, azóta mindenki észrevette, bár már állítólag előbb is ott viselte. Az volt a furcsa, hogy mindenki más színűnek látta, s ettől aztán még több lett a találgatás. Vajon naponta átfesti vagy áttetováltatja, és ilyenkor kicsit megborzongtak, hogy mennyit kell Kiara hátának kibírnia.

– És miért nem Erzsinek, Zsuzsinak vagy Marinak hívják Kiarát? – értetlenkedtek néha a városbeliek, hogy azért a nevébe is belekössenek. Ugyanis semmi jel nem utalt arra, hogy származását tekintve mondjuk kínai, netán mongol. Szőkésbarna haja volt, a szemei nem ferde vágásúak, s középtermetű, karcsú lány. A szüleit nem ismerték, mert Kiara egyedül költözött ide olyan fél éve, és bizony két hónapon belül megnyitott egy díszszappanboltocskát a főtér vásárnegyedében.

– És miért nem másodkézből való ruhákat árul vagy péksüteményeket, esetleg női magazinokat? – kérdezték többen, hogy utána ezen is elmorfondírozzanak egy ideig.

Eközben mégis megkedvelték a boltocskát, mert különösen szép, újralfőzött szappanokat árult Kiara. Illatosakat, préselt virágosakat, és különféle formájúakat. Oválisokat, hengereket, szív alakúakat, és melléjük katalógusokat is, hogy miként készítsünk otthon szappanmaradékból újakat, ajándéknak valókat. Igaz, ezt a helybeliek kissé különöc elfoglaltságnak tartották, ám azért be-bejárogtak Kiarához.

A koi japán díszponty, szelíd természetű, változatos színű és mintázatú hal. Testhossza akár a kilencven centimétert is elérheti. Egyik jellegzetes vonása a szája melletti bajusz. Japánban a szerencse szimbólumaként is számon tartják.

Kiarát a kisváros fürdőjének strandján leplezték le. A medenceparttól távolabb ült, előtte csak fák, bokrok, mögötte az ott napozók, akiknek már az is rögtön feltűnt, hogy nem fürdőruhában szárítkozik az úszás után, hanem egy szürkés törülközőt csavart maga köré. Valószínű fázhatótt, mert még nem volt elég meleg idő, de a többség erre nem is figyelt.

Kiara megrázta szőkésbarna haját, ami a háta közepéig ért, és néhány csepp víz a mögötte ülőket is érte. Édes íze volt a vízcseppeknek, de ezt csak később jegyezték meg, amikor a leleplezés történetét mesélték egymásnak. Aztán Kiara laza kontyba rendezte a haját, és ahogy kihúzta magát, és hosszú hajtűjével összetűzte a kontyot, hirtelen lecsúszott a dereka köré a törülközője. Meztelen volt a felsőteste, látszódot a kecses dereka és hátának íves vonulata.

– Csinos lányka – jegyezte meg az egyik férfi, mire megbökték, és egy női hang felkiáltott: – Valami halféle van a háta közepén!

– Ponty – vágta rá egy másik férfi. – És nézzétek, bajuszos is!

– Kicsoda? Kiara? – kérdezték többen.

– Dehogy, a ponty a hátán! És mekkora árnyékot vet a bajsza a lány bőrén...
– páran felálltak, és közelebb merészkedtek Kiarához.

Már ekkor mindenki más színben látta a pontyot; kékeszöldben, pirosban, barnában, volt, aki lilában. Függetlenül lógott Kiara hátán, harminc centiméteres lehetett, és az uszonya a lány derekán pihent.

Kiara nem mozdult, nem is akart, de nem is tudott volna, mert érezte, hogy az ő koija ma meg szeretne volna magát mutatni az embereknek. Mondhatta volna azt, hogy nincs semmi a hátán, csak a közeli medence vizének hullámai tükröződnek rajta, és ezt látják pontynak. Vagy elővehette volna a préselt sással díszített szappanját a piperetáskájából, és lemoshatta volna a hátát, ám ma a koi hús-vér valóságában akart megmutatkozni. Kiara közben hátranyúlt bal kezével, és a mutatóujjából egy kis zsineg lógott le a koi szája felé, amit az be is kapott, mondhatni horogra akadt. Ám igazából ez a biztonságát adta meg, hogy a lány felé közeledők nehogy leszedjék Kiara hátáról.

Senki nem nyúlt hozzá. Hiszen csak rá van festve vagy tetetálva, duruzsolták páran, és visszamentek napozni, s aztán arra nem is emlékeztek, hogy Kiara hogyan és mikor ment haza.

A koi Japánban a siker szimbólumaként is számon tartják. Azt mondják, ha valaki az eredeti színében lát koi, akkor megérintheti, és szerencse éri abban, amiben a sorsa a legelérkezettebbnek látja.

Kiara egyedül élt, bár a kisvárosban azt rebesgették, hogy feljárnak hozzá mindenféle fiatal emberek. Állandó partnere nem volt, se vőlegénye, se férje, és ezt akkor is nehezen hitték el egy ilyen csinos lányról, ha a hátán koi viselt. Csak egy fiú járt el hozzá, mivel ezt az egyet nem érdekelték a háziállatok, és soha nem kérdezősködött. Kiarának meg óvnia kellett a koi, amit, ha nem a hátán volt, egy nagy akváriumban tartott.

A díszszappanboltcskába tulajdonképpen nemcsak a különleges szappanok miatt jártak be egyesek, hanem hogy olykor tüzetesebben szemügyre vegyék a koi. Ott tisztábban kirajzolódott, mint az utcán, és amikor Kiara épp hátrafordult valamiért a boltban, találgathattak, hogy milyen színű is. Eddig nem sikerült senkinek sem, és ezért érintetlen maradt a díszponty. Igaz, nem is tudtak a koi szerencsét hozó tulajdonságáról.

Kiara sokáig lakott a fővárosban, ahol nem keltett akkora feltűnést, hogy díszponty van a hátán. Ez nem is meglepő, hiszen ott annyi különködő és hóbortos ember járt-kelt az utcákon, hogy Kiara csak egy volt a sok közül. És a fővárosban néhányan mégis meglátták a koi eredeti színét. Ilyenkor bizsergés fogta el őket, és amikor megérintették a díszpontyot, tudták, hogy szerencse éri őket. Csak az volt a bökkenő, hogy nem mindenki úgy élte meg, hogy szerencse történik vele.

Az egyedülálló, mindkét kezében bottal járó, idős hölgy nem a gyógyulást kapta meg, hanem végre talált magának egy beszélgetőpartnert. Az a fiatal ember, akit otthagyt a barátnője, nem értette, hogy ez azért történik, mert kicsivel később megismeri a leendő feleségét. Egy hajléktalan azt hitte, hogy mostantól gazdag lesz, s nem tudta, hogy munkába kell állnia, és így fog bérelni egy kis szobát.

A koi eredeti színét mindenki másképp látja, állítják Japánban. A sajátját kell meglátnia, és akkor érintheti meg s találja meg a maga szerencséjét. A koi akár hatvan évet is megélhet.

Kiara akkor hagyta el a fővárost, amikor látta, hogy mennyire és mennyire siratnak egy közkedvelt színészt, amikor annak hamvait a város folyójába szórtaák szét. Pedig ez a szóke, mosolygós férfi ismerte fel először, hogy a sorsa mire tartja őt a legelérkezettebbnek.

Kicsit túlhajszolt volt, amikor találkozott Kiarával, de kedves és fiatalos, mint mindig. Azok is szerették, akik közletről nem ismerték. A díszszappanboltocskát egy kollégája ajánlotta, ahol Kiara mint alkalmazott dolgozott. Vett tőle egy akácillatú, áttetsző szappant a feleségének és egy csikóhal alakút a kisfiának. Amikor Kiara megfordult, hogy csomagolópapírt keressen, rögtön észrevette a hátán lévő koi, s valószínűleg felkiáltott. Életteli színe volt, és amikor megérintette, látta benne az elkövetkezendő napokat, amiknek a végén elmegy a végtelenbe, oda, amiről már énekelt is a színpadon. Korai még és hirtelen, negyvenhét éves vagyok, gondolta, és lassan megsimogatta a koi uszonyát. Érezte, hogy az meleg és hideg is egyszerre.

Kiara ezen a délutánon, amikor az akváriumba tette a koi, azon merengett, hogy ő is lehetne kicsivel szerencsésebb. Koi lánynak lenni bizonyos szempontból szomorúság. Hiába kapott kecsességet, tartást és útitársnak egy díszpontyot, nem könnyű megszokni az ezzel járó emberi találkozásokat. És megkönnyezte a színészt.

A koi szelíd természetű díszponty. Japánban a hosszú élet szimbólumaként is számon tartják. Az úszó növények gyökereit előszeretettel fogyasztja.

Kiarának már nem kellett tartania attól, hogy a csodájára járnak a kisvárosban, így hát nyugodtan üldögélt a

strand vízpartja mellett. Ma nem hozta magával a díszpontyot, ettől függetlenül páran azért körüljárták, és tippeltek a számukra mégis látható koi színére. Kiara pedig örült, hogy ebbe a kisvárosba jött, mert itt senki nem látta meg a koi színét, és kicsit elengedhette magát. Szőkésbarna haját most is laza kontyba kötötte, beletűzte hosszú hajtűjét, s úgy napozott a kora nyárban. Hason feküdt a puha törülközőjén.

– Egy narancssárga ponty – szólalt meg váratlanul a háta mögött egy férfihang. Mély és határozott hang. – S benne látom a kedvesemet, ejha – folytatta, és eltakarta a Napot, ahogy Kiara mögött állt, akinek még a bordáin is áthatottak ezek a szavak.

Narancssárga az övé is, egyszer megnézte magát a szobai tükörben, és a hátán lévő koi ezt a színt mutatta. És akkor meglátta benne a szerelmet; egy magas, fekete hajú, buggyos ingű férfit. S azt a néhány évet, amikor majd találkoznak.

– Nimród vagyok – mondta a férfi, és megérintette a díszponty fejét, aztán megkerülte Kiarát: – A koi lányhoz van szerencsém?

Kiara még mindig hason feküdt, a kezei az álla alatt, és csak a tekintetét emelte fel a férfira. Formás lábai voltak, fekete fürdőnadrágja, széles mellkasa és kávébarna haja. Vajon miért pont Nimródnak hívják? Lehetne Péter, György vagy Lajos, elvégre egy kisvárosban vannak.

– Hoztam egy kis nádgyökeret, tudtommal azt szívesen megeszi a koi – mondta Nimród, és a Kiara hátán lubickoló díszponty szájába tette. Amelyik ficáinkolt a boldogságban, hogy végre jóllakik. Hiszen ő is hús-vér, táplálni kell, ha már egyszer nem élhet tóban.

Nimród közben elővett egy nedves, kékes színű díszszappant, és lemosta Kiara hátát. Lemosta róla a koi, úgy, hogy az végül a díszszappanban találta magát. Kicsit össze kellett magát húznia, de tudta, hogy jó lesz neki. Kiara felült, és megcsókolta a szappanon keresztül, mielőtt Nimród a kisváros közepében lévő halastóba vitte.

Rókahölgy

Elegánsan bújt át az ereszcatorna felfelé kunkorodó végén, ami mellett az imént még teljes életnagyságban állt. Először azt lehetett hinni, hogy a ház bejárati ajtaja fölötti élődísz vagy egy céntábla ott maradt része. Amikor azonban előbukkant a szép rókaképe, és finoman siklott át az ereszcatorna felfelé kunkorodó végén, majd elővillant a dús, mahagóni farka, már biztos volt, hogy egy rókát látni.

A macskaköves városrészen ezen a kora estén a rókahölgy kibújt a lányos rókabőréből, hogy végre nő legyen. Vonzódni és vonzani vágyott. Két éve várta, hogy eljőjön az a pillanat, amikor már csak pár óra választja el attól, hogy odaadhassa magát egy férfinak. A rókabőrét egyelőre még nem vetette le, addig akarta viselni, míg meg nem látja a kiválasztottját. Halkan lépkedett a macskaköveken; némelyikről világító macskaszem pislantott rá. Elindult a hegyes-dombos városrész felé, ahol észrevétlenebb tud maradni, mint itt a belvárosban.

A terepjáró típusú, ezüstmetál taxi ajtaja kinyílt, a kormány mögött Ráder Pali ült, aki a repülőtérről jött meg. Az utasokat már kítette a városközpontnál lévő Orgona Panzióban, és a közelgő, májusi kerékpárversenyekre gondolt. Szabad Lovas nevű versenyzőként, fején bordó bukósisakkal fog a hegyi pályán biciklizni, amit még délutánonként a Daru-hegy dombos oldalában építenek. Ez most a fő hobbjá. Kiszállt a taxijából, hogy megnézzze a csomagtartót, mert valami kis zörgést hallott onnan útközben.

Pali nem nőtt túl magasra, épp a százhatvankilencet érte el. Nem zavarta volna, ha a volt felesége nem tesz elég gyakran megjegyzéseket az utcán, hogy milyen magas a többi férfi.

Vasalt inget viselt ma is, fekete cipőt, nyakkendőt – ez volt a taxis munkaruhája –, és parfümöt is szórt magára. Szerette az ezüstmetál autóját, bár még havi törlesztést fizet érte egy ideig, de megérte, mert kényelmes, több utast is tud szállítani, ráadásul saját maga vette.

A csomagtartóban amúgy nem talált semmi zörgésre utaló jelet, ám a lökhárítón egy macskakődarabka akadt fenn. Leszedte, aztán visszapattant a kosiba, ahol ott ült mellette egy fiatal nő.

– Szia, Pál! – szólt mosolyogva a nő, aki a kesztyűtartó fölötti fémtáblácskán fedezte fel a fiatalember nevét. Kezet fogtak, és Pali még a nő pusztáját is viszonozta. Nem kérdezte, hogy került a taxijába. A nevét sem értette tisztán, igaz, akkor már másra figyelt. A fiatal nő a volt feleségére hasonlított. Még az alakja is: karcsú és törékeny, formásalma mellekkel (bár a neje azóta megnagyobbította a sajátját, és a mellbimbóját is kicsúcsosították), a haja viszont dúsabb és gesztenyeszínűbb, az arca tündéribb.

A nő kedvesen mosolygott rá, és kicsit lányos zavarban volt. Pedig tudta, hogy Pali lesz az a férfi, akivel másfél órán belül ölelkezni fognak. Látta rajta, hogy nagyon szeretne szeretkezni, kezeivel végigsimítani az ő testét. A rókahölgy érezte, hogy jól választott, és megérte a belvárostól idáig zötykölődnie a csomagtartóban, ahol a rókabőréből kibújt. Ő volt a második fiatalember, akit meglátott, amikor a macskaköves utcán elindult – az első Pali egyik utasa, aki

az Orgona Panziónál szállt ki –, és rögtön vonzódni kezdett hozzá. Alig várta, hogy egybeolvadjon Palival.

Beszélgetni kezdtek, jobban mondva a fiatalember beszélt sokat.

– Mi történt az ujjaddal? – kérdezte Palit, akinek hiányzott a jobb mutatóujjának felső perce. A katonaság alatt nem figyelt oda az egyik műszer szerelése közben, pedig pont műszerész a végzettsége. Fél évbe telt újratanulnia írni és használni a kezét.

Érdekes, nem voltak kimondottan zongoraujjai, bár Pali kamaszkoráig zeneiskolába járt; zongorázott és gitározott. Mégsem érzett nagyobb ösztönzést arra, hogy zenész legyen. A tanárnő anyukája szerette volna igazán, ha muzsikus lesz. Húszévesen megnősült, két fia van, és kétszeresen elvált, igaz, ugyanazt a nőt vette el. Kamaszkori szerelem, valószínű elválaszthatatlanok, gondolta a rókahölgy, bár most már egy éve nincsenek együtt.

Közben Pali megmutatta a CD-gyűjteményét, és feltette az egyiket. Lelkesen mesélt a lakásáról, amelynek a narancsok falait ő festette ki, és szinte mindent maga alakított ki benne. Kezdte érezni, hogy nemsokára megölelheti a fiatal nőt. Előtte még járatta egy kicsit a motort, mert hűvös volt az autóban, a március végi esték elég hidegek. Főleg éjjel felé. Tíz perc, nézett a műszerfal órájára a rókahölgy, és a karjaiban leszek.

– Átölelhetlek? – kérdezte ábrándos kék szemével Pali.– Szeretethiányom van ám – folytatta, és a rókahölgy szíve megbizsergett. Meleg volt Pali ölelése, és két perc múlva csókolóztak.

Szenvedélyesen. A rókahölgy hiába tartott attól, hogy két év után milyen nehéz lesz csókolózni, mélyen és hosszan tapadtak egymás szájára. Pali ajka aztán lejjebb csúszott az almamellekhez, a szeméremdombhoz (mennyivel könnyebb itt lecsusszanni, mint a Daru-hegy dombos oldalán kerékpárral), és órákon át itta, simította a fiatal nő minden porcikáját. Leszámítva a lábfejét.

A rókahölgy elalélt az ülésen, szerette Pali érintését és a parfümillatát, de nem adta oda magát teljesen. Kicsit zavarta, hogy egy taxiban ülnek – vagyis fekszenek –, ahol fázni kezdett. Nem értette, miért, hiszen a forró ölekezésben és a verejtékgöngyökben kéne úsznia. Pali heves és gyengéd volt egyszerre, ám inkább túl heves, és erre a rókahölgy még nem készült fel. A két év alatt, amit a város melletti erdőben töltött egyedül, megismerte a női testét. De csak egy-két óráig tudott női bőrben lenni, és ez kevésnek bizonyult. Pali közben áradozott, hogy mennyit fognak még szeretkezni.

– Itt lesz majd a babánk, ebben a drága kis pocidban – pusilta meg, és tovább szötte az elképzeléseit. Együtt mennek el majd énekelni, mert Pali szeret karaokizni, és a fiatal nő elkíséri őt a kerékpárversenyeire, hiszen egy párkapcsolatban ez is fontos. Csak a kezét nem kérte még meg.

A rókahölgy is szeretett volna társat és családot, de a fiatalember kicsit előreszaladt. A megismerés testi fázisán átestek, ám a rókahölgy egyelőre még csak nő akart lenni. Ez volt a szándéka, amikor átbújt az ereszcatorna felfelé kunkorodó végén, és elindult a macskaköves utcákon. Láta, hogy a rókabőréből kibújva női bőrben már órákat képes lenni, de hogy feleség- vagy anyabőrben mennyi ideig tud maradni, még nem tapasztalta meg. Pali viszont biztos nem rókafeleséget és rókaölyköket szeretne.

Hajnalodott, a fiatalember szemei csillogtak a gyönyörűségtől, szinte szerelmesnek érezte magát. Egy virágos mezőn látta magukat, ahol egymás mellett fekszenek a napon, a fiatal nő félmeztelenül, ő meg szaporán simogatja melleit.

Igen, Ráder Pali, akit a saját apja a mai napig nem fogadott el, mert csak egy érettségije volt, aki esténként szállodák között taxizott már tizenkét éve, emellett kerékpár pályát épített, és egy cégnek is dolgozott délelőttönként; rendületlenül álmodozó volt.

– Milyen dús a hajad – mondta búcsúzóul Pali, és a rókahölgy tudta, hogy mennyire kell, mert a haja alatt kezdett visszahúzódnia a mahagóni farka. Amúgy is teljesen elfáradt, még edződnie kell a női léthez. Kiszállt a kocsiból, és az utcában előbukkanó nyestek egyike köszönt is neki. Úgy látszik, egyre inkább kezd rókává változni. A lábait is alig érezte.

Csak Pali ne vegye észre, aki az ezüstmetál taxijában boldogan hajtott el. „Öt éve nem éreztem magam ilyen jól, nagyon hiányzol!” – pötyögte a mobiltelefonjába, és elküldte az üzenetet a fiatal nőnek. Aki meg sem adta a számát, mert még nem is volt mobiltelefonja.

A rókahölgy kifésülte mahagóni farkát a Petúnia utcában bérelt kis lakásában, amit másnap délután vett ki. A hajnalt egy bokorban virrasztotta át, és délelőtt, ha nem is a legüdébben, ismét női bőrbe bújít, hogy elintézzon pár dolgot. A rókahétköznapok sokkal könnyebben teltek, főleg, amikor csak álmodozott a nővé válásról. Nem ment vissza a belvárosba, mert ott nem tudott volna ennyire észrevétlen maradni. A hegyes-dombos városrészen maradt.

Amikor előző este a macskaköves utcákon Pali taxijához ért, aminek a nyitott csomagtartójába aztán felugrott és elbújít, egy pénztárcát talált a földön. Az egyik utas ejthette el, és ő rögtön magához is vette. Az ebben talált pénzből tudott lakást bérelni, vett egy mobiltelefont, amire meg is érkezett Pali hajnalban elküldött első üzenete. És a többi is, mert a fiatalember imádott üzeneteket küldeni. Észre sem vette, hogy nem cseréltek telefonszámot, és a fiatal nő címét sem tudja. Mégis úgy kocsikázott el hozzá másnap este, mintha hazamenne.

Akart neki venni parfümöt – csak kicsit drágállta, amit kinézett –, hogy ezzel is azt mutassa, nemcsak lefektetni akarja a fiatal nőt. Még kétszer próbáltak szeretkezni a rókahölgy kemény franciaágyán. Az utolsó alkalommal Pali majdnem benn volt a szeméremdomb alatti mélységben, csak a rókahölgy még mindig nem tudta magát átadni neki. Pedig Pali akkor is órákon át itta a testének nedvét, egymáson úsztak, hosszasan csókolóztak, miközben a rókahölgy belül lány maradt, a nőiségét csak kívül hordta.

Ráébredt, hogy érzelmre van szüksége ahhoz, hogy a vonzódáson és csábításon túli odaadásnak adhassa át magát. Hiába a fiú kitartása. Persze nyöghetne, sikonghatna, aminek Pali örülne, mert túl csendesnek találta őt, de ez nem megy. Hallotta egy rádióműsorban, mert rádiót is vett magának, hogy sok nő tesz így, pedig valójában nem is történik meg velük az a teljes borzongás, amire vágnak.

Pali ábrándjai most is az egekben jártak, nemcsak a kerékpárversenyek Szabad Lovasa volt, hanem az elképzeléseinek is. Már az összeköltözésükről

beszélt. Végre nem egyedül kell néznie otthon a házimozirendszerét, aztán eljárnak néha szórakozni is. Büszke arra, hogy ilyen barát nője van.

– Majd itt nő benn a fiunk. Elviszlek ultrahangra, vitaminokat veszek neked, és vigyázok rád – álmodozott, és megpusztilta a nő hasát. A rókahölgy felsóhajtott, hiszen említette, hogy fiút szeretne, de Pali megint előreszaladt.

Amikor néhány nappal később egy női magazinban a simlis férfiokról olvastott, Pali jutott eszébe. Túl szépeket és túl hamar mondta, és olyan elbűvölően, hogy a rókahölgy már-már beleélt magát. Azonban Pali a valóságban elérhetetlenné vált. Egyre-másra mondta le a találkozókat, bár folyton arról beszélt, hogy mennyire kívánja őt. Már a harmadik együttlétüket is – amire pedig a rókahölgy nagyon készült – le akarta mondani az utolsó pillanatban, aztán némi kértés után eljött.

Hol a fiáért sietett az iskolába, hol a kerékpárpályát építette, hol taxiznia kellett. Máskor meg állítólag valami kisebb baleset érte verseny közben, és volt, hogy el is felejtette a találkozójukat. Eltelt két hét, és a rókahölgy nem látta Pali-t. Csak az üzeneteit, amiket alig győzött fogadni a mobiltelefonján.

Kezdt belefáradni a várakozásba. Az egyik lexikonban azt olvasta, mivel könyvtárba is beíratkozott, hogy valamikor régen a rókaherét borba tették, és szerelmi bájtálnak használták. Ehhez ő túl lelki beállítottságú; a tiszta rókaelkűség híve. A róka világba meg nem akar visszamenni, hogy valamelyik hímtől kérjen ilyen szívességet. Különben is egyre hosszabb ideig tudott női bőrben lenni, sőt munkahelyet keresett, hogy fenn tudja tartani magát, mert a talált pénztárca tartalma fogyóban volt.

Ráder Pali egyébként nem jött többet. De a telefonban, ha épp kedve volt felhívni a rókahölgyet, aki még kintartott mellette, a fantáziája szabadon lovagolt. A fiatal nő asztalán látta magukat szeretkezni, majd egy színes világ nyílt meg mögöttük, amikor a nő végre átadta magát Palinak. Aztán volt, hogy a kör alakú kádjából csörgött a rókahölgyre, miközben habozta a testét, és egy meglepetés ajándékot emlegetett, amit neki vett. Végül taxit akart küldetni érte, mert annyira megkívánta. A rókahölgy akkor már inkább egyedül maradt, mivel nem volt az a hipp-hopp, ágybabújós típus.

– Talán nem voltam igazi róka sem – sóhajtotta. – Azok a csábítás és erotika művészetének képviselői, míg én lelki állandóságot szeretnék.

Lassanként a dús, mahagóni farkát el is tette emlékebe, mert testileg már női bőrben élt. Inkább kedves mókuspofija lett, mint ravasz róka képe, állapította meg a tükörben szemlélve magát. Elfogadta a karcsúságát, s hiába reklámozták, nem akart nagyobb melleket, feltöltött ajkakat és tetovált szemöldököt sem.

Találkozni kezdett más férfikkal, sokan vonzódtak hozzá, és volt, aki neki is tetszett. Ám Palira még mindennap gondolt. Jobban megperzselődött, mint hitte. Könnyeket is ejtett egyszer-kétszer, főleg esténként. Sebaj, gondolta, úgyis hozzá kell szoknia. Róka ként sem volt az a szenttelen fajta.

A fiatal ember már nem kereste telefonon sem, az üzenetek is elmaradtak, csak ő írogatott neki néhanapján. Pali ilyenkor a mobilján üzent vissza, hogy hiányzik, odabújná hozzá, hogy csak ő van neki, de nem jött, nem telefonált és nem mondta, miért tűnt el. Mit is mondhatott volna, ha az ábrándjaiban valóság volt a fiatal nő, és talán szerette is. Olyan volt Ráder Pali, mint aki visszament a

huszonéves létbe – a rókavilágban ez a rókaúrfik kora –, ahol kötetlenül találkozgathatott nőkkel, szeretkezhetett, szóhatte az álmait, de többet nem vállalt fel. Attól tartott, hogy nem felel meg ennek a csodás nőnek, kevés lesz neki, aki aztán megcsalja, mint a volt felesége.

Már nem várt rá a rókahölgy, csak néha jutott eszébe. De tudta, hogy jól tette, amikor azon az estén átbújt az ereszcsonna felfelé kunkorodó végén, és kilépett a macskaköves útra, hogy végre nő legyen.

A Petúnia utcához közeli téren ült egy padon, május volt, és nézte, hogy csőröznek a galambok. Örült, hogy nem maradt róka, mert lehet, hogy megtépné őket egy kicsit. Bár sosem volt igazi vadászróka. És megsimogatta a kulcstartóját, amin a dús, mahagóni farkok lógtak.

Noktürn

A burbonliliommal befuttatott bársonyszőnyeg már jócskán megtaposva feküdt a bevásárlóközpont főbejárata előtt. Túlélve a karácsonyi és a szilveszteri rohamot, de még az újévi leárazások ideje hátra volt. Az épület falait behálózó neonszillagok most is égtek, míg a főbejárat két oldalán felépített puttópároc-ska szájába valaki papírtrombitát és vízpipát dugott.

Hideg volt, viszont a nap sütött. A közeli téren néhány férfi cigarettázott a metrókijáratnál. Hálósákokkal megpakolva ácsingóztak.

– Hé, emberek – szólt nekik a kis sámliján üldögélő vonaljegyárus. – Ma nem lesz ételosztás, menjenek haza.

– Haza? – mordult fel az egyikőjük, és a földre köpött. – Inkább adj egy cigi-t – indult meg a jegyárus felé, aki mellesleg rágógumit is árult.

– Már lottószelvényem sincs – mutatta a jegyárus. – Elkapkodták, mint a cukrot. Nemhiába, volt is egy ötös! Milliárdos lett a szerencsés.

– És ez rajtam segít? – kérdezte a hálósákját is maga után húzó férfi, és megkocogtatta hosszú körmeivel a jegyárus asztalkáját.

– Nincsen cigim, hagyjál – mondta a jegyárus. – Hogy a metróhuzat vinne el... – motyogta még magában.

– Hó, indulunk a nappali melegedőbe! – kiabáltak társuk felé a többiek, és felkapták a hálósákaikat.

– Viszlát – biccentett a férfi a vonaljegyárusnak, majd ő is a villamosmegállóhoz battyogott.

A burbonliliommal befuttatott bársonyszőnyeg már kevésbé megtaposva feküdt a szuterén régiségkereskedés ajtaja előtt. Túlélte az újévi leárazások idejét, és antikolva lett. Titusz épp arra gondolt, hogy inkább az egyik neo-barokk szekrényről lógatja le, amikor belépett az ajtón Jázmin. Fagyaltszínű szőrmekabátban és enyhe arcpírral.

– Micsoda megtiszteltetés! – ugrott azonnal Titusz a lányhoz, és lesegítette a kabátját. – Gyere beljebb. Kicsit hűvös van, de neked a legmelegebb helyet kínálom fel.

A tömérdek bútorral és tárgyakkal benépesített térben egy keskeny út vezetett Titusz gótikus íróasztalához. Mögötte királyi támlájú karosszék.

– Parancsolj, foglalj helyet – mutatott rá Titusz, és gyorsan elpakolta a holmiját. – Most hozták a kárposok. Nézd, milyen gyönyörű lett a huzat. És hogy tetszik az üzlet? – ült le Titusz a lánnyal szemben.

– Ilyennek képzeltem – mondta Jázmin, és nyaka köré tekerte a sálját. – Azért kár, hogy otthagytad a tanári pályát.

– Értsd meg, hogy abból nem tudom megteremteni a családalapításhoz valót – pattant fel hirtelen Titusz a tonettszékről. – Megjött az asztalos a szeccsziós kanapéval, bocsánat.

Aztán szép sorjában megérkezett az üzlettársa, két érdeklődő, a szomszéd házban lakó lány és Titusz egyik biciklis barátja.

– Csilláros hónapunk volt – magyarázta Titusz a két érdeklődőnek, akik egy rézcsillárt szemléltek. – Mind eladtuk, csak az az egy maradt még. Tessék nyugodtan megnézni.

– Itt is olvasod a Bibliát? – kérdezte Jázmin, és az íróasztalon fekvőre mutatott. Titusz megint a tonetszéken ült.

– Persze, olvasom. Tudod, hogy esténként mindegyik ismerősömért imádkozom – válaszolta Titusz. – Csak azért nem lettem pap, mert szeretem a nőket. Tényleg, egy kávét, kedves Jázmin? – és már ugrott is fel. Egyszerre intettek neki az érdeklődők meg az üzlettársa.

Jázmin fázott, és magára terítette a kabátját. Maga sem tudta, miért, de tisztán látta, hogy nem Titusz lesz a párja.

A burbonliliommal befuttatott bársonyszőnyeg már alig megtaposva feküdt a Limo étterem és klub üvegajtaja előtt. Jótékonyági estét tartottak odabenn, és külön erre az alkalomra hozatta ide az alapítvány főszervezője. Szmokingban és kisestélyiben érkeztek a legtöbben. Bár a hó nem esett, hideg volt.

– A Mesterem ezt mind megmosolyogná – mondta Gábor a feleségének, amikor beléptek az étterembe. – Nézd azt a nyakláncot is. Az anyagi világ egyik káprázata – és leültek az asztalukhoz.

– Igen, igen – mosolygott Anita, a felesége. – Mi csak tanulni jöttünk ide a látszatlétebe – folytatta ezoterikus virágnyelven. Mindenesetre könyvkiadójuk, a Guru egészen jól ment.

Az étterem kis színpadán állt egy vitrin, benne félméteres, papírmásé hüvelyborsó és a belőle kiomló arany nyakék. Gáborék közelebből is megnézték, mivel ez volt a jótékonyági árverés legértékesebb darabja.

– Milyen jó, hogy vegetáriánusok vagyunk – mondta később Anita a férjének. A gyertyafényes asztalokon nagy hústálak roskadoztak. – Szegények, még nem tudják, amit mi már tudunk – mutatott a csirkecombot és marhafelsájt eszegetőkre.

– Van, akinek még ennyi sem jut – szólt Gábor a feleségére. – Ne felejtssd el.

– Igaz, igaz – bólogatott Anita, és nagyot kortyolt a kívánságukra megrendelt búzafűkóktélból.

– Egymillió először, egymillió másodszor, egymillió harmadszor – csapott le az alapítvány háziasszonya a pulpitusra. – A telefonon licitáló úré a nyakék. Kérem, tapsoljuk meg. Köszönöm mindenkinek a részvételt.

Gáborék is tapsoltak, Anita elmélyülten követte szemével, ahogy a vitrint óvatosan kiviszik a színpadról. Aranyos árban úsztak az asztalok.

– Még a négyes is többet szokott fizetni a lottón, mint amit az alapítvány gyűjtött ma este – jegyezte meg Anita a Limo étterem és klub üvegajtájánál.

– Nézd a liliumot, és ne törődj mással – mondta Gábor. – A Mester is erre intene.

Azzal levett egy szál műselyem burbonliliumot a bársonyszőnyegről, és kinyílt kezében a virág.

A gránátalma

A töprengés kismestere, Lornyon Lord már kilencedik órája bíbelődött egy gránátalmával. Bár tétlennek éppen nem volt mondható ez a kilenc óra, mégsem hozott eredményt.

A lord rejtélyfejtésre berendezett dolgozószobájának közepén egy szivacságy feküdt. Itt látott neki az almának délelőtt, pontban tíz órakor. Törökülésbe helyezkedett, először megszagolta, majd két órán keresztül egyre csak a kezében forgatta, s meg-megkoccintgatta. Mivel nem válaszolt senki, néha megvakarta vele a füle tövét, azt remélve, hogy ettől jobban hall. Ám nem akart előbújni még egy valamirevaló kukac sem. Hiába, a töprengés rögzös útjai kifürkészhetetlenek!

Delet harangoztak. A lord ekkor a Lóheresarok felé vette útját. A szoba bal sarkában állt egy négylevelű lóheréről mintázott zöld asztalka, előtte szék, és mindezt lóhere alakú háló vette körül. A mi mesterünk már előre mosolygott a szerencsésjén, amikor az asztalra tette az almát. Leült, és – hírese lornyoni taktikáját alkalmazva – mereven nézni kezdte. Olykor a szemeit is megrebegtette. Három óra múlva arra ébredt, hogy valami nagyon erősen nyomja a homlokát, szinte behorpasztja. Ott találta magát az asztal negyedik lóherelevelén; előrebukott és a gránátalma támasztotta meg a fejét.

– Minő szerencse! Azt hiszem, rég nem aludtam ilyen mélyen – gondolta, és fitten a szivacságyhoz indult.

Már délután három óra volt. Lornyon mester a rejtélyfejtés szertartásának megfelelően háromszor megperdült a tengelye körül, aztán az ágy szélére ült.

Új módszerhez folyamodott. Csigalassúsággal fejtette le az alma héját, amikor két óra elteltével végre meglett a munkájának gyümölcse: előbukkant egy piros szemecske.

– Világraszóló! Ez... ez egy enivaló kis jáspiskó! – kiáltott fel.

Diadalittas mozdulattal benyúlt a kőért, de az kipottyant az ujjai közül, és szétplaccsant. Ugyanis a jáspiskó nem volt más, mint maga a gránátalma személyesen.

„Apró bogyszemekből összerakódott mozaikgyümölcs” – villant fel előtte ez a bekezdés, amit nemrég olvasott az „Évszázad gyümölcsei” című lexikonban. Mivel először látott közelről gránátalmát, mohón hozzáfogott szétbontani a gyümölcsöt.

Így érte el a kilencedik órát. A keze piroslott az almától, az ágyon pedig lefegyverezve terült szét a gyümölcs. Olyan volt, mint egy tócsa. A lord szeme már bazsalygott a fáradtságtól.

– Nocsak! – riadt fel. – Ma túlóráztam.

Gyorsan leseperte az alma maradékát az ágyról, és a pamlagára heveredett. Bizony eddig még sosem borult fel a hivatalos munkaideje. Rágyújtott a békepipájára, de csak nem békélt meg. Hiszen azért kapta meg a kismesteri fokozatot – idestova harminc éve –, mert hétvége kivételével napi nyolc órát töprengett. Se többet, se kevesebbet. És ez mindig elég volt, hogy megoldja a legmegoldhatatlanabbnak látszó rejtélyeket is. Illetve a kényesebb eseteket átadta a Mhisztéria nevű jósda kártyavető asszonyainak.

Pipájából egyre duzzadtabb karikák szálltak a magasba, amikor hirtelen egy redőny csapódott le valahol.

A szemközti ház kiskereskedésének boltoskisaszonya éppen ekkor húzta le a rolót az üzlet ajtaján. A lord derekába éles szúrás nyilallt. Úgy érezte, mintha neki kellett volna kilenc órát álldogálnia a pult mögött.

„Ilyen fájdalmat biztos egyik lord sem érzett a Lornyon család történelme során” – gondolta, és megütögte a derekát.

Lornyon mester egyébként sosem kért pénzt a szolgáltatásaiért. Ezt persze könnyedén megtehetette, hiszen hatalmas öröksége három lordnak is elegendő lett volna. Csak egy-egy ajándékot fogadott el. Legfőképpen borokat, likőröket; nem is beszélve a befőttesüvegek, mézesbödönök tömkelegéről, amik ott sorakoztak a kamrájában.

A lord egyre nehezkesebben püfögtette a pipáját, és a lustán szállingózó füstkarikák melegeben teljesen elpilledt. Ebben a pilledtségben kezdett kibontakozni előtte egy furcsa teremtmény.

A férfi – mellesleg jóvágású, középkorú – egy mustárbarna kereveten ült. Sovány, süttötökszerű fején úgy álltak a szemei, mint két buggyantott lopótökcske. Szája egy elfakult borsóhéjhoz hasonlított, és sejtelmesen somolygott. A lord erről a somolygásról ismerte fel a szellemvilág egyik nagy mágusát

Narancsszínű nadrágot viselt a mágus, ami olyan sután lógott rajta, hogy engedni láttatta pipánál is vékonyabb szárú lábait. A dinnyebélel bélelt mellénye pedig a lehető legfurfangosabban feszített rajta. Nem is feszített, hanem lebegett, ahogy a dinnyebél takarosan kipárnázta. Egyébként a dinnyebél piros brokátból volt, a dinnyemagok aszalt szilvából, így nem kellett attól félni, hogy kifolyik a mellényből.

A lord gyomra émeltygett. Egészen másnak képzelte el a szellemvilág ama nagy mágusát, akivel oly régóta szeretett volna találkozni. Kezdett visszavágyakozni az emberi természethez.

Ekkor a mágus megtörte természetfelettségét. A mellényzsebéből előhúzott egy üveget, s jóízűen kortyolgatott belőle. Lornyon mester kínosan megköszöri a torkát, aztán odakiáltott neki:

– Elnézést, de ez az én likőröm!

– Persze, Lornyon mester. Csak a címkéjét néztem meg közelebbről... őszi-barackízú – felelt egy szoprán hang az ajtó felől, és hallani lehetett, amint valaki ijedt léptekkel hátrál.

Egy zöldes szempár figyelte a lordot. A szempárhoz egy fiatal lány is tartozott. Az ajtónál állt, és kezében retikült szorongatott. Egyszerű ballonkabátot viselt, szövetszoknyát és fűzős cipőt. Barna haja kis kontyba volt csavarva. Arca kipirult az őszi szélről.

– Nocsak! A boltoskisaszony – szólalt meg a lord, majd ráförmedt: – Mit bámul rajtam?

A lány erre úgy elsápadt, hogy a mester felugrott a pamlagról, és megnézte magát a falóra alatti tükörben. Tetőtől talpig olyan volt, mint a mágus. Vagyis saját magát látta imént a füstkarikák pilledtségében.

És most jutott eszébe az is, hogy mióta rejtélyfejtéssel foglalkozott, a munkaruháját mindig az évszaknak megfelelően alakította ki. Ilyenkor az arca is ehhez idomult.

– No, igen... – ült vissza a pamlagra a lord. – Ez a legterepszínűbb öltözetem, mellyel a legtünékenyebben olvadhatok a természetbe. Az őszibaracklikőr meg az évszakra utal, és serkenti a gondolatokat. Tényleg, a boltoskisasszony tulajdonképpen hogy jött be?

– Ó, hát...

– Mandulasz asszonyság engedte be, az én kis házvezetónóm. Hiszen lejárt a munkaidőm – sóhajtott fel a lord. – De miért zavart meg kopogtatás nélkül a boltoskisasszony?

– Zerbinta a nevem, és kopogtam.

– Nocsak? Azaz Zerbinta... Akkor hát kerüljön beljebb – intett neki a mester.

Zerbinta el is indult a vendégszék felé, amikor szokatlan hangokra lett figyelmes.

A pamlag felett egy aranyzinór volt a mennyezetre függesztve, amin kis celofánfelhők lóbálóztak. A lord pipájából akkora füst szállt fel, hogy alig kaptak levegőt, és szédülten pihegtek a zsinóron. Gomolyfelhő elvetkezett, és – amolyan szobai – mennydörgés rázta meg a plafont. Minden elsötétedett. Csak egy utcai lámpa pislogott még néhányat, aztán az is kialudt.

– Áramkimaradás! – kiáltott a lord. – Azonnal fedezékbe! – a pamlag alá vetette magát, és visszakukkantott a lányra. Ám Zerbinta nem moccant.

A kis celofánfelhők lassú hullámozásba kezdtek, s hol aranyba, hol kékbe fordult a színük. Amikor mozgásuk már a tenger morajlásához hasonlított, hirtelen mindegyikük homokórává változott. Úgy világítottak, mint a lámpások. Szárnyuk nőtt, és kirepültek az ablakon. Izgatott duruzsolással tűntek el a házfalak között lavírozva.

Újra kivilágosodott. A celofánfelhők úgy lóbálóztak az aranyzinórán, mint ha semmi sem történt volna. Zerbinta belekapaszkodott a retiküljébe, hogy legalább a kezeit érezze, mert az egész teste bizsergett. Lornyon mester közben feltápáskodott, visszatelepedett a pamlagára, és megint rágyújtott.

– Hm... Zerbintácska! Ugye az ijedtség már elmúlt? – kérdezte. – Nos, az imént egy különleges átváltozásnak volt a szemtanúja, mely keveseknek adatott meg. Úgyszólván csak nekem. De most beavatom a titokba...

– Engem? – suttogta Zerbinta.

– A titokba, melynek titka, hogy nincs is titka. Magácska azt hiszi, valami iradatlan csodát látott. Ez azonban nem felel meg a valóságnak. Valóság ugyanis nem létezik. Csak varázslat. Ezért hát természetes, hogy ezek a celofánfelhők homokórákká változtak és kirepültek.

– Homokórákká...

– Igen, és ez évente egyszer mindig ugyanazon a napon, ugyanabban a percben történik.

– És aztán mi lesz velük?

– Az maradjon a titkom.

– De hisz azt mondta, nincs titok!

– Valóban? – ingatta a fejét Lornyon mester. – Nos, legyen... A homokórák szerterepülnek a világban, és abban a házban találnak otthonra, ahol egy új varázsló fog megszületni. A szülőknek addig kell várni a gyermekre, amíg a homok le nem pereg. Persze ők ezt nem tudják, csak sejtetik. Ez a következő nemzedék – és a celofánfelhőkre mutatott.

Zerbintát zsongító bódulat lengte körül. Odafutott a lordhoz, kivette kezéből a likőrösüveget, és kortyolt egyet belőle.

– Egészségére! – mondta a lord, amikor a lány visszaadta az üveget. Zerbinta azonban elfehéredett.

Retikülje kiesett a kezéből, s bal tenyerét úgy nyomta rá a kabátujjára, mint-ha megsebesült volna. Aztán valahonnan a kabátujj alól kipattant egy piros kövecske, ami orron fricskázta a mestert, és a kezébe pottyant.

– Jáspiskó! Egy igazi kis drágakő! – kiáltott fel a lord.

Még órákig gyönyörködött volna benne, ha nem jut eszébe a lány, aki közben a szivacságyra hanyatlott, és ott sóhajtozott. A lord félrerakta a követ, oda ment hozzá, és felhúzta a kabátujját. A lány karján éppen akkor zárult be egy kis nyílás. Innen repülhetett ki a kő. Zerbinta újra kipirosodott, míg a mester elsápadt.

– Mi ez? Varázslat?

– Nem, ez egy gránátalmaszemhez hasonlító kő – ült fel Zerbinta erőre kapva. – Minden hónapban terem bennem egy ilyen, aztán kipattan és eltűnik.

– Gránátalma – ismételte a mester, és tekintete a szivacságy mellé lesöpört almamaradékokra esett. – Mit akar ezzel?

– Nem emlékszik? Már jártam itt pár hete, és akkor megígérte, hogy mindent megtesz értem.

– Talán ha mikroszkopikus vizsgálatnak vetném alá – dűnnyögött Lornyony mester, mire Zerbinta felsikoltott, hiszen nem érezte magát betegnek. – Úgy értem, a kövecskét.

Odacammogott a pamlaghoz, és kezében a kővel törökülésbe helyezkedett. Jó alaposan megforgatta.

– Ez szemfényvesztés – és töprengett, egyre csak töprengett.

A kövecske meg fészkelődni kezdett a mester tenyerében. Addig ficánkolódott ide-oda, amíg le nem vedlette a külső burkát, és egy hús-vér emberke bukkant elő; leginkább ehhez hasonlított a kicsi élőlény. Teste egy gömbből állt, és abból nőttek ki a lábai és karjai. Nyújtózkodott egyet, s mielőtt a lord elkaphatta volna, az ablakpárkányra szökellt. Onnan integetett Zerbintának, aztán az üvegen át eltűnt.

– Nocsak! Újabb különleges átváltozásnak lehettünk szemtanúi, amennyiben hihetünk a szemünknek – mondta kimérten a lord (miközben remegett, mint az őszi falevél). – Azt hiszem, most már a kisasszonyon a sor.

– Én nem tudok se repülni, se ugrani, legalábbis ekkorát.

– Nem is kell. Inkább mesélje el, mi is történt, hisz úgy láttam, ismeri ezt a gránátkő emberkét. Vagy arra gondolt, hogy én fejtsem meg?

Zerbinta bólintott. Lornyony Lord szemlesütve meredt maga elé, és mindenféle taktika nélkül azon kezdett töprengeni, hogy min is kellene töprengenie. Rejtélyes csend honolt a szobában.

Odakint Mandulasz asszony hallgatózott a kulcslyukon, és mivel nem hallott semmit (még szuszogást sem), benyitott az ajtón. Kezében komplett takarító-készlet volt: vödör, lapát, seprű, tollseprű, felmosóröngy és egy mosóporillatú szappan. Mindig ilyenkor jött.

Ami a ruházatát illeti, úgy nézett ki, mint egy piaci kofa. Amúgy fahéjjal megszórt, vajszínű mandulára emlékeztetett. Innen kapta a nevét is Lornyony

mestertől, aki roppantul ragaszkodott hozzá. Alakja gömbölyded volt, mozdulatai puhák, a hangja kellemesen bongó. Vörös szepülő pompásan illettek vörös hajkoronájához.

Még be sem lépett a szobába, amikor észrevette a mestert és Zerbintát, akik továbbra se mozdultak. Így gyorsan ki is somfordálhatott volna, ha a lord fel nem kapja a fejét és... Akármilyen hihetetlen, de Mandulasz asszonyt annak a nagyra nőtt gránátkő emberkének nézte, aki az imént kiszökölt.

– Látja, Zerbinta? Itt az ismerőse – kiáltotta. – Tréfás kedvében van. Előbb ugrott ki az ablakon, most meg besétál ide, két ekkora lábon. „Nocsak!” – mondaná erre Lornyon mester. De nem mondja, mert magánkívül van. Azonkívül mit képzél, Zerbintácska, leszámítva, hogy köveket lövell ki a karjából, alma-magokkal dobálóznak? – és odaloholt Mandulasz asszonyhoz.

– Ki vagy te? Te, aki így felfújtd magad?

– De Lornyon mester... – és az asszony szeméből egy mandula formájú könnycsepp bugyant ki a lord kezére.

– Mandulasz! – ámult el a mester, aztán zavartan felemelte a tekintetét. – Takarítani jött?

– Igen, azért – válaszolt Mandulasz asszony, és úgy ment ki, hogy a takarító-készlet csörömpölését még sokáig lehetett hallani.

Lornyon mester szólni sem tudott, ezért inkább visszavonult a pamlagára. Elővette a pipáját, és újratöltötte finom dohánnyal. Eközben Zerbinta felállt az ágyról, megkereste a retiküljét, és az ajtó felé indult.

– Mester! – fordult vissza aztán.

– Ne hívjon így! Látja, hogy nem tudtam megoldani ezt a rejtélyt. Próbáljon meg vele együtt élni. Talán majd magától megoldódik – és bölcs belátással megpöfögtette a pipáját.

– Maga megőszült – szólt Zerbinta.

– Persze hogy ősz lett a hajam. Az évszaknak megfelelően – s köhögni kezdett. – Ez a pipafüst! Vagy talán már a téli megfázás előjele? Még jó, hogy a kamrámban annyi mézesbödön sorakozik.

Zerbinta arra gondolt, hogy sose menne vissza boltoskisasszonynak, ha a mester felfogadná őt segédjének. Így sem dolgozhat többé a kiskereskedésben. Meg kell találnia azt az embert, aki segít neki. Hacsak magától meg nem oldódik a rejtély.

Aztán a retiküljéből előszedett egy kis csomagocskát, és a pamlaghoz vitte.

– Az ajándékom – és a közben elszunyókált lord kezébe tette. – Megpróbálok egyedül boldogulni.

Kabátjába burkolózva olyan halkán ment ki, ahogy bejött. A mi mesterünk mégis felébredt.

– Nocsak! – és a kezében lévő csomagocskára meredt. – Biztos mézescsupor vagy befőtt – pöcögtette meg. – És hol van a lány?

Aztán kibontotta az ajándékot, de megnézni már nem tudta. A celofánfelhők fülsiketítő zizegésbe kezdtek, és villámokat cikáztattak a lord tenyerébe.

– Szemfényvesztés... Hú, de nagy súlya van ennek az ajándéknak! – kiabálta. – Hallgassatok már el! – dübörgött rá a celofánfelhőkre.

Azok rögtön el is csendesedtek. Félhomály borult a szobára. Lornyon mester megdörzsölte a szemét, kinyitotta, és meglátta a tenyerében lévő tárgyat.

Egy homokóra volt. De nem homok pergett benne, hanem apró gránátalmaszemek kergették egymást. Aranypiros fényel világították át az üveget, és jótékony meleget sugároztak a mester arcára. Az összes évszak lehelete végigzsongott előtte, legutoljára az őszi. S vele együtt megjelent Zerbinta, amint ballonkabátjában rója az utcákat, aztán az egyik sarkon eltűnik.

– Van varázslat – suttogta a lord. – A homokórák tényleg elrepülnek abba a házba, ahol a születendő gyermekből varázsló lesz. Hogy is kételkedhettem ebben! Vannak varázslók... És hozzám is eljött egy, csak nem ismertem meg... Ebből a lányból még egy gránátalmavároshoz elegendő kő is kirepülhet.

Elrévedezve gondolt arra, hogy nemsokára Zerbinta-félék százai bolyonganak majd a világon. Aztán arra gondolt, hogy minek is göngyöltse tovább ezt a gondolatfüzért. Elvégre – s mi végre? – ő csak a töprengés kismestere, és az is szeretne maradni.

A falióra kilencet ütött. A városban megkondult a harang. Lornyon Lord békésen pipázgatott. Különbőféle füstképződmények ereszkedtek a levegőbe. Az egyik például nyolcast írt le, a másik kilencet. Akadt köztük repülő, jáspiskó, mandula, celofánfelhő, aszalt szilva, retikül. De a legszebb mégis egy egyszerű, mezei gránátalma volt.

Balogh Ildikó 1970-ben született Budapesten, és azóta is itt él. Tizenéves korától színésznőnek készült, érettségi után négy évet el is töltött a pályán. 1993-ban kezdett el novellákat írni. Első írása 1997-ben jelent meg az Alterra Kiadó *Bordáink temploma* című antológiájában. Publikált többek között az *Életünk*, az *Útilap*, a *Lyukasóra* és a *Napút* című folyóiratokban.

Honlapja: www.baloghildiko.uw.hu

„Csak így hívták a legtöbben a kisvárosban: a koi lány. Pedig könnyebb lett volna azt mondani, hogy a díszpontyos lány, vagy a nevéen nevezni, hogy Kiara, mégis így hívták. Főleg azok, akik nehezen szokták meg, hogy Kiara háta közepére egy díszponty volt ráfestve, talán rátetoválva, ami még a kabátján át is láthatóvá vált.”

Cserny Timi Pookah 1976-ban született Budapesten, jelenleg is itt él férjével és a kislányával. Közel 15 éve foglalkozik képzőművészettel. Elvégezte a Kirakatrendező és Dekorátor Szakiskolát, majd a Krea Művészeti és Környezetkultúra Intézetben diplomázott tervezőgrafika szakon.

Egyforma kedvvel alkot szabad kézzel és fénytáblával. Készített könyv- és lapilusztrációkat, könyvborítót, látványterveket, tervezett cégek számára arculatot és logót, és két éve fotózik is.

Honlapja: <http://pookah.hu>

Napkút Kiadó Kft.
1014 Budapest, Szentháromság tér 6.
Telefon/fax: (1) 225-3474
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Felelős szerkesztő: Szondi György
Szerkesztő: Bognár Antal
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence